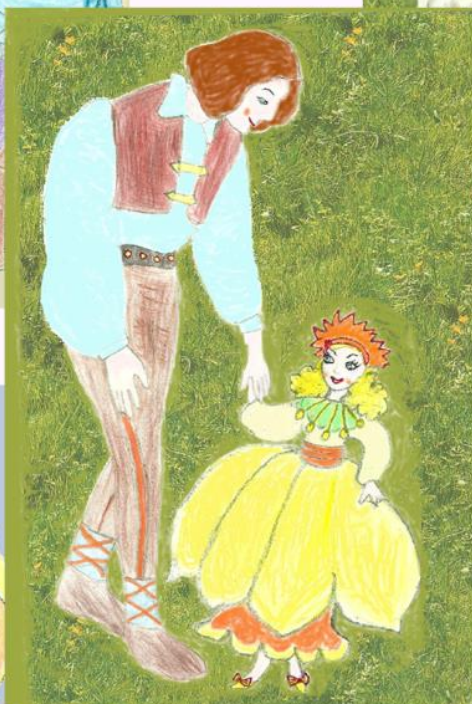

Přádénka pohádek předeme

Klasické pohádky a pověsti

Dvě TereziA p.Kučera

PŘÁDÉNKA POHÁDEK PŘEDEME

Klasické pohádky a pověsti

Copyright

Autor: Dvě TereziA p.Kučera

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-306-0 (ePub)

978-80-7512-307-7 (mobipocket)

978-80-7512-308-4 (pdf)

„O TŘECH PŘADLENÁCH“ PODLE KARLA JAROMÍRA ERBENA

Maminčina dceruška jméno měla Liduška.

Liduška na práci není, nechce sedět u předení.

Maminka Lidušku učí, aby předla, jak se sluší.

Královna okolo jela a hrozný pláč uslyšela.

Do chaloupky chtěla jít, kočár dala zastavit.

Lidušku si odvezla a na zámek přivezla.

Když na zámek Liduška přišla, s královnou hned do třech pokojů vešla.

Od podlahy až ke stropu, tři pokoje plné lnu.

A ten len převelice krásný byl, že se jako zlato a stříbro třpytil.

Liduška jen v úžasu hleděla a královna ji pověděla:

„Jen buď pilná jako včela, prince ti dám za manžela.“

Nato pak poručila královna, aby přinesli drahý kolovrat.

Velikánský koš cívek ke kolovratu postavili, pak Lidušku všichni opustili.

K oknu si Liduška sedla a celou noc nic neupředla.

Druhý den v poledne se na Lidušku přišla královna podívat a Liduška se začala vymlouvat.

„Nestýskej si, Liduško nic a začni pilně příst.“

Jen královna místnost opustila, Liduška zas u okna truchlila.

Druhý den se zas vymluvila, že ji hlava rozbolela.

Královna se zamračila, po Lidušce práci chtěla.

Ten den zas až do večera Liduška u okna proseděla.

Další den ráno bylo tak zase, až vešla královna v plné své kráse.

Na Lidušku se rozzlobila a rozhněvaně pravila:

„Dnes ti ještě poslední šanci dám, zítra ať upředeno mám!“

Nato se královna zlostně odvrátila, bouchla dveřmi a Lidušku opustila.

Studený pot se Lidušce vyrážel na čele, to když se snažila příst neuměle.

Ale jakpak by příst mohla, když jí zas lenost zmohla?

Až do večera se pak to samé dalo, plakala u okna, až jí srdce usedalo.

Tu někdo zaťuká na okno... Liduška přemýšlí: „Kdo je to?“

U okna vidí tři ošklivé babičky stát, rukama kývat, aby se nebála a dovnitř je vzala.

Ta jedna měla tak veliký spodní ret, že přes něj nebylo bradu vidět.

Ta druhá měla široký palec na rukou, že jí zakryl dlaň celou.

Ta třetí měla nohu pravou jako od slona rozšlapanou.

Když je tak Liduška spatřila, leknutím od okna uskočila.

Ale ty babičky se na ni přívětivě usmívaly a rukama vesele mávaly,

jen aby okno otevřela a více z nich strach neměla.

„Dobrý večer, krásná panenko!“ pravily. „Pročpak tak přežalostně pláčeš?“ se jí ptaly. Liduška si dodala odvahu u srdce a odpověděla plačtivým hlasem.

„Jak nemám plakat a sobě naříkat, když má být všecek ten len do zítřka sepředen?“

Tu vypravovala babičkám, jak všecko bylo a co se jí přihodilo.

A že prince jí královna slíbila. „Ale copak je mi to platné,“ žalostně pravila.

„Všecek ten len do zítřka sepříst nemohu, ani kdybych se modlila o pomoc k Pánu Bohu.“

Babičky se usmívaly a mile jí povídaly: „Víš-li co, panenko, jestli nám slíbíš,

že nás na své svatbě vedle sebe posadíš a dobře nás pohostíš,

tedy ti všecek ten len sepředeme, dříve nežli odejdeme.“

„Já všecičko udělám, co jen chcete, jenom se honem do práce dejte!“

Liduška radostně odpověděla a babičky k sobě pustila.

Sotva se babičky do pokoje oknem prodraly, měkoučký len umně spřádaly.

Babička s palcem širokým táhla vlákno, ta s dlouhým pyskem lízala a hladila ho, ta s placatou nohou šlapala podnožkou a točila kolem.

Veselou písničku zpívaly si s kolovrátkem.

Jako když prší, jim to klapalo.

Vyrostla veliká hromada rovné, tenounké příze na cívkách, až se srdce smálo.

Ráno ty babičky daly Lidušce spánembohem a slíbily, že zas večer přijdou oknem.

Královna se velice podivila a za pilnost Lidušku pochválila.

A tak to bylo každou noc, babičky chodily Lidušce na pomoc.

Trvalo to jen pár dnů a první pokoj byl beze lnu.

A když bylo již i v třetím pokoji lnu namále, děkovala Liduška babičkám stále, za to, že jí tak pomohly a babičky pravily:

„Jenom panenka, nezapomeň na to, cos slíbila nám za to, a pak uhlídáš, že neproděláš.“

A když byl již všecek ten len ze všech tří pokojů spředen, byl také mladý král svou pilnou nevěstou zcela okouzlen.

„Požádej mne, o co chceš a všechno dostaneš.“

Tu si Liduška vzpomněla na ty tři babičky a pravila:

„Mám doma tři staré tetičky, moc chudobné sestřičky, ale udělaly mnoho dobrého, dovol, abych je měla u stolu svatebního.“

A když byl již den svatební a hosté u stolu připraveni, najednou se otevřely dveře a vešly babičky v plné nádheře.

Jak je nevěsta spatřila, rychle jim vstříc běžela.

Vítala je vesele: „Posad'te se vedle mne!“

Když bylo po obědě a hosté od stolu vstali,

král a královna se první babičky ptali: „Proč máš tak širokou nohu?“

„To od předení, panáčku.“

Potom k babičce s placatým palcem přišel král a od čeho má tak veliký palec se jí ptal.

„To od předení, milý hošíčku, to od předení ho mám větší trošičku.“

I obrátil se k té třetí babičce, co měla tak veliký spodní ret, že přes něj nebylo bradu vidět.

„Milá tetičko, povězte mi prosím hned, od čeho vy máte tak dlouhý ret?“

„To od předení, chlapče mám, jak nitě pořád lízám.“

Když to ten mladý král uslyšel, hned svojí nevěstě pověděl,

aby se do smrti víc žádného přádla už nedotýkala a předením se tak ošklivou nestala.

Zatím se ty tři babičky z pokoje ztratily a žádný nevěděl, kam se poděly.

Ale Liduška, kdykoli si potom na ně vzpomněla,

pokaždé jim v duchu děkovala a manželovo nařízení vždycky ráda zachovala.

„TŘI PŘADLENY“ PODLE BRATŘÍ GRIMMŮ

Jedno děvče u předení lenošilo, ani domlouvání na ni neplatilo. Maminka ji k práci přimět nemohla, až jednoho dne přijela královna. Královna pláč uslyšela a od matky vědět chtěla, proč dcerušku chtěla bít, na venkově má být klid. Matka se přiznat styděla, a proto královně pověděla: „Paní královna ať se nediví, my nesme lid lenivý. Ale já příliš chudá jsem a nemohu sehnat levně len! Věčně věků dcerka jen sedí a všechno přádlo sepříst hledí. Nemohu ji dostat od předení, proto mám s ní těžké pořízení.“ Na to královna odpověděla: „Předení mám ze všeho nejraději a sama se dcerce postarám o předení. Moje nejmilejší písnička je, když kolovrátek pěkně prozpěvuje. Dejte mi svoji dcerku, vezmu ji s sebou do zámku. Lnu mám jako žádná jiná přadlena, u mne může příst podle chuti, třeba od rána až do večera.“ Matka mile ráda svolila k tomu a královna si dcerku odvezla domů. Když na zámek přišly, hned do komor vešly. Tři komory od podlahy až ke stropu plné nejpěknějšího lnu. „Když mi ten len sepředeš, za muže mého nejstaršího syna dostaneš. Ať jsi sebe chudší, tvá vytrvalá píle jako věno stačí.“ Tak královna pravila a dívčina se zděsila. „Tuhle zásobu lnu přece sepříst nemohu, i kdybych tu tři sta let zůstala a den co den u přeslice od rána až do noci vysedala!“ pro sebe si říkala. Když pak byla sama, do pláče se dala a celé tři dny jen tak lelkovala a práce se ani netkla. Přišla za ní královna třetího dne a viděla, že nemá nic upředené. Tuze divné jí to bylo a moc se jí to nelíbilo. Dívčina se vymlouvala, že si po domově stýskala a pro veliký stesk ani začít nedokázala. Když královna odcházela, znovu děvče k práci měla: „No nic platno, skoro dcero, zítra ať máš napředeno!“ Když dívčina osaměla, rady ani pomoci si nevěděla a ze zármutku si stoupla k oknu a dívala se ven do oken Pánubohu. A jak tak do nebe hledí, k zámku přicházely tři podivné ženy. Jedna měla širokánskou nohu rozplesklou, druhá měla tak veliký dolní ret, že přes něj nebylo bradu vidět a třetí měla na ruce palec panečku, široký jako vařečku. Pod oknem stály, vzhůru se dívaly a dívčiny se ptaly, proč oči plakaly. Stýskala si na předení a ony měly pochopení. „Jestli nás na svatbu pozveš a stydět se za nás nebudeš, jestli nás jako své tetičky přivítáš a u svého stolu najíst dáš, my ti ten len sepředeme a k ženichovi pomůžeme.“ – „To já mile ráda udělám a na svatbě vás přivítám. Jen už dál pojd'te a honem příst začněte!“ Potom ty tři podivné tetky do domu pozvala a v první komoře jim místo udělala, jen aby se už posadily a do předení pustily. Jedna táhla nit a šlapala, druhá nit nasliněným prstem navlhčovala, třetí ji kroutila a palcem na stůl přiklepávala. Kdykoli klepla, spadlo na zem jedno přádlo a příze v něm byla tenounká jako z hedvábí vlákno. Před královnou dívka tři přadleny ukřývala, ale pokaždé jí hromadu napředené příze ukázala. Když první komora prázdná byla, na řadě zas druhá byla a nakonec třetí a i ta se brzy vyprázdnila. Tak se předení tetičkám dařilo, že po lnu ani památky nebylo. Potom se ty tři tetky s dívčinou rozloučily a řekly: „Nezapomeň, cos nám slíbila, aby sis štěstí zasloužila.“ Když dívčina královně

prázdné komory ukázala a tu ohromnou hromadu příze, co sepříst dokázala, královna svatbu chystat začala. Ženich měl radost nesmírnou, že dostane za ženu dívku šikovnou, dovednou a pilnou a až do nebes ji chválil a prosbu jí splnil. „Tři tetičky, co mám ráda, nechci na svatbě postrádat. Udělaly pro mne mnoho dobrého, a když mě takové štěstí potkalo, nerada bych je opominula a ráda bych je na svatbě měla.“ Královna se ženichem odpověděli: „My bychom je také rádi viděli.“ Když po oddavkách bylo a jídlo se nosilo, vešly tři přadleny do síně hodovní v divných šatech starodávných a nevěsta hned byla u nich. „Vítám vás tetičky milé, jaká to radostná chvíle.“ – „Ale, ale,“ ženich na to. „Kde se u tebe vzalo takové nepohledné příbuzenstvo?“ A ptal se té, co měla širokou rozplesklou nohu: „Jestli se vás zeptat mohu: Od čeho máte tak širokou nohu?“ – „Od šlapání, pane ženichu, mám nohu větší trochu.“ Králevic ke druhé přišel a vědět od ní chtěl: „Od čehopak máte ret spodní tak vytahaný?“ – „Od nasliňování.“ Ptal se té třetí nakonec: „Od čeho máte tak široký palec?“ – „Od kroucení, pane ženichu, mám ten palec větší trochu.“ Tu se králevic polekal a přísně rozkázal: „Od nynížka už nevěsta moje na kolovrátek ani nesáhne!“ A tak po předení bylo a mladé královně se hodně ulevilo.

„O ZLATÉM KOLOVRÁTKU“ PODLE BOŽENY NĚMCOVÉ

Byla jednou jedna chudá vdova a ta dvě dcerušky měla doma. Dvojčátka si byla v tváři tak podobná, že nebylo možné je rozeznat. Ale povahy měly rozdílné. Dobruška byla děvče poslušné a upřímné. Zlobuška byla zlá, mstivá a lenivá, a jak to tak ve světě chodívá, matka svou Zlobušku milovala a všechno špatné zlehčovala. V lese v malé chaloupce bydlely, kam člověk málokdy zabloudil. Ačkoli to bylo nedaleko města, nepřišel tam člověk, snad jeden ze sta. Aby se něčemu naučila Zlobuška, ve města pracovala jako služka. Dobruška musela zatím doma pracovat a malé hospodářství spravovat. Když ráno kozu nakrmila, skromné, ale chutné jídlo připravila. Sedničku a kuchyňku čistě vymetla a pak u kolovrátku pilně předla. Tenounké její předivo matka potom ve městě prodala a Zlobušce z výdělků na šaty vybrala. Dobruška matku milovala, bez škaredění a bez odmluvy ji poslouchala. Jednou, když matka byla s přádkem pryč z domu, zaslechla dusot koňských kopyt u domu. „Kdopak to asi k nám zabloudil, aby mě od kolovrátku odloudil?“ Malým okénkem na dvorek pokukuje, kde mladý muž z bujného vraníka seskakuje. „Jaký pěkný pán, co zavítal k nám!“ Dobruška si šeptá a pána se zeptá: „Čeho si žádáte, pane? Dám vám, co doma máme.“ – „Trochu vody bych si přál, velkou žízeň totiž mám.“ Utíkala, džbánek vzala, a když jej čistě vymyla, u studánky vody nabrala a pánovi podala. „Ráda bych vám posloužila něčím lepším, ale nemám čím.“ – „Vaše voda chutná znamenitě,“ řekl pán, když jí prázdný džbánek podával. Dobruška ho zas na místo dala, aniž by pánovo počínání znala. A zatím ten mladý pán do postele měšec plný peněz schovával. „Nyní už mám k odchodu čas, a jestli dovolíš, přijdu zítra zas.“ Dobruška hned svolila a pána na dvorek vyprovodila. Večer, když přišla matka z města, vyprávěla, co dělá sestra. Pak se Dobrušky zeptala, zda honce nepotkala. „Ach ano, stávil se tu nějaký pán. Dala jsem mu vody džbán. A když se vody napil, hned s vraníkem pryč kvapil.“ Ale že přijde zítra zas ve stejný čas, to před matkou zamlčela. Když večer matce lože stlala, těžký měšec s penězi jí podávala. „Kdo ti tolik peněz dal? Kdo k nám včera zavítal?“ – „Byl tu včera jeden pán, dala jsem mu vody džbán.“ Když matka z měšce peníze na stůl vysypala, v údivu jak socha stála. „I propána, co to bylo za pána! Viděl, jak to u nás chudě vypadá, Bůh mu za to požehná.“ Nato peníze ze stolu vzala a do truhly je schovala. Dobruška té noci usnout nemohla, před sebou stále obraz mladého jezdce viděla. Až pozdě v noci spánku do náruče se poroučela a ve snu se jako nevěsta mocného pána uviděla. Ženich, ten jezdec včerejší, jí v náruči konejší. Ale černá kočka znenadání, drápem jí sekne bez váhání. Ostré drápy se zabodnou do srdce a rudá krev postříká bílé šaty Dobrušce. Zděšena hrůzou vykřikne ze spaní, a vtom se ze spánku probudí. Dobruška hned z lože vstala. Čerstvou vodou oči protírala, pak se pěkně ustrojila, všechno doma uklidila. A když se blíží hodina polední, Dobruška už z okénka jezdce vyhlíží. Ten nedal na sebe dlouho čekat, Dobruška ho uviděla k chaloupce na vraníku spěchat. Honem ke kolovrátku běžela, aby si nemyslel, že ho vyhlížela. Když na dvorek dorazil, s koně rychle seskočil a Dobrušku v sedničke uctivě pozdravil. Srdíčko tak divoce buší, divže jí ze šněrovačky nevyskočí. Matka v lese dříví sbírala, proto byla s mladíkem Dobruška doma sama. „Dobře ses vyspala, když jsi na mne čekala?“ Hned potom mu Dobruška podivný sen pověděla, a že jí chce za ženu, od něho se dověděla. Dobruška mu své svolení dala a vtom matka už ve dveřích stála. Když jí mladík pozdravil, svoje přání vyjevil. Na matčino svolení jen malou chvíli čekali, potom její požehnání oba dostali. „Až na svatební košili napředeš, do mého domu půjdeš a mojí ženou se staneš!“ Políbil mladík Dobrušku, matce podal ruku a odjížděl zvesela na černém vraníku. Dobruška teď nejraději u kolovrátku sedávala a na svého milého s láskou myslívala. Dříve nežli se nadála, napředeno na košili bylo a Dobruška zas spatřila svého milého. V ten samý den s vraníkem u ní byl, tak jak jí přislíbil. Jakmile ho spatřila, naproti mu běžela. Upřímně ji k srdci přitiskl a Dobrušku si sebou odvezl. Matku se sestrou k sobě pozval, aby své